

Cổ Tích Cho Đàn Ông

Thùy Linh

"... À ơi, à ơi mẹ ru con mẹ ngủ ngon, lời ru đi vào trong mơ...". Vừa xoa lưng bé Tũn chị vừa hát khe khẽ. Nhìn hàng mi con bé khẽ động đậy, chị biết rằng nó chưa ngủ. Từ ngày mẹ nó mất, nó vẫn trần trọc như thế. Những ngày đầu nó còn khóc đòi mẹ. Khóc đến cạn hơi rồi lịm đi.

Trong giấc ngủ thỉnh thoảng lại giật mình, cái giọng nhỏ kêu khào khào: "Mẹ ơi"... Rồi nó không khóc nữa, không đòi mẹ, không giật mình, chỉ nằm im, mắt nhắm nghiền, hai hàng mi động đậy, nhưng không ngủ. Người nó rộc rạc đi, gầy như một con mèo hen. Trong đôi mắt nó ánh sáng cứ nhạt dần, nhạt dần... Mới đầu ba nó sợ lắm. Khô sở vì cái chết bất ngờ của vợ, bất lực trước nỗi đau đớn của con, có lúc chỉ biết ôm bé Tũn nằm khóc. Chị là hàng xóm thương cảnh hai cha con mà tới giúp. Bé Tũn nín vào hơi ấm người đàn bà trong chị. Còn chị cứ thấy phảng phất quanh mình mùi hôi chua nồng của con bé, theo chị cả vào giấc ngủ buồn. Đêm nằm ở nhà mình mà cứ ngỡ đang nằm bên con bé, thẳng thốt quờ tay sang, định cất tiếng hát ru, giật mình tỉnh dậy mà tê tái.

- Cô hát bài khác đi.

Bé Tũn bỗng cất tiếng. Hai hàng mi vẫn khẽ rung rung không chịu mở.

- Nhưng cô chỉ biết mỗi bài hát đó thôi.

- Mẹ biết hát nhiều bài lắm.

- Cô xin lỗi, rồi cô sẽ học.

"... Lời ru đi suốt cuộc đời. Ru bằng yêu thương. Ru bằng nhọc nhằn... Ngày mai bừng ánh mặt trời. Tan rồi mây đen, tan rồi bão tố...". Chị vẫn đành hát ru nó bằng bài hát quen thuộc. Chỉ một bài đó thôi.

Bé Tũn vẫn chưa chịu ngủ. Mồ hôi rịn ra trên trán làm mấy sợi tóc mỏng bết dính lại. Hết vốn chị đành xoa lưng cho nó. Xoa mãi đến mỏi tay bé Tũn vẫn nằm im, lay động hai hàng mi dài cong veo.

- Ngủ đi cháu, cô thương cháu nhiều.

Chị chỉ biết nói với nó như vậy. Bỗng con bé ư ử hát một bài gì đó nghe không rõ lắm. Chị chỉ nghe được lồm bồm: "... ánh trăng... cây đa to, có thằng Cuội già... Cuội ơi ta nói Cuội nghe... Gió không có nhà, gió đi muôn phương... trên trời đất ta...". Rồi tiếng hát nhỏ dần bay đi mất. Hai hàng mi bé Tũn như hàng tơ rủ xuống khi lặng gió. Nó đã tự ru được mình. Chị đắp chăn cho con bé và khẽ khàng xuống giường.

Chị vào bếp dọn đồng bát đĩa ba Tũn bỏ lại sau bữa cơm tối vì vội đi họp. Thức ăn còn thừa khá nhiều, nồi cơm mới chỉ khơi khơi phần trên. Anh vội không kịp cả đánh cơm. Món giá xào chị đành phải bỏ đi, vì anh vốn yếu bụng, không ăn được thức ăn để tủ lạnh. Mỗi lần như thế này chị buồn lắm, cảm thấy như mình có lỗi vì đã nấu nướng không ngon, không hợp với khẩu vị của anh. Mỗi khi anh ăn, nếu có mặt ở đó, chị thường quanh quẩn, lén nhìn cách anh ăn để đoán xem anh có hài lòng hay không. Chị coi đó như là một niềm vui thầm kín của riêng mình. Chị rất sợ anh biết điều này và cố tìm cách giấu giếm. Bởi anh là người nhạy cảm, chỉ cần nhìn đôi mắt trong veo thơ trẻ lạc lõng trên gương mặt bị những đường hằn mệt mỏi của cuộc đời lưu lại đang bùng lên những tia sáng lấp lánh, anh sẽ biết ngay đó không thể là ánh mắt của người giúp việc cố làm cho ông chủ vui lòng. Mỗi khi đứng trước anh nói chuyện, chị không thể, không dám nhìn vào gương mặt thanh tú, có cặp mắt buồn buồn dài dại của anh thường hay mơ màng sau cặp kính. Chị chôn cái nhìn xuống đất, hoặc buông nó trôi vào khoảng không. Anh cũng chỉ thường trao đổi rất ngắn gọn rồi bỏ đi. Chị biết là anh tránh cho chị con sóng mặc cảm đang xô đẩy chị. Nhưng chị mặc cảm cái gì thì anh làm sao hiểu nổi. Không bao giờ hiểu nổi...

Có tiếng khóa lách cách ngoài cổng. Anh đã đi họp về. Chị cảm thấy lồng ngực mình rung lên. Chị uống vội ngụm nước rồi đi ra phòng khách, đứng vào chỗ mà chị biết anh sẽ hỏi chuyện mà không nhìn thấy

mặt chị.

- Bé Tũn ngủ rồi hả chị? - Anh treo cái mũ cát kết vào cái mắc áo kê góc nhà.

- Tôi ru mãi vẫn không chịu ngủ. Nó tự ru lấy đấy anh ạ.

- Vậy à! - Anh ngồi xuống ghế salon - Ngày xưa mỗi lần cô ấy ru, nó cũng thường hát theo mà chị. Hai mẹ con thích nhất bài "ánh trăng trắng ngà". Câu thơ bé Tũn thích là "Em là ai, cô gái hay nàng tiên. Em có tuổi hay không có tuổi. Mái tóc em là mây hay là suối...". Mỗi đêm cô ấy ru bé, thế nào rồi cũng phải quay về bài hát và câu thơ đó... à, mà muộn rồi, ba con tôi làm phiền chị quá.

- Không sao đâu anh ạ. ở nhà tôi cũng có làm gì đâu. Có con bé vui hơn nhiều.

Anh đứng dậy. Chị đi ra cửa.

- Chị đợi tôi một lát.

Anh ấy đi vào phòng ngủ, lúc sau quay ra, tay cầm phong bì và một gói giấy nhỏ.

- Gửi chị tiền lương tháng này. Tôi vừa có tiền thưởng nghiệm thu đề tài, xin biểu chị một ít, mong chị đừng từ chối.

Cầm phong bì anh đưa mà lồng ngực chị cứ nghẹn lên. Không phải vì cử chỉ thân thiện của anh. Không phải nỗi mặc cảm thân phận mình. Chị những muốn hét to lên rằng, chị làm tất cả không phải vì để được anh trả lương. Chị cần anh. Chị cần mỗi sớm, mỗi tối anh hiện trong mắt chị. Chị không cần tiền anh có biết đến điều đó hay không. Chị không cần anh nói với chị những lời yêu thương. Điều đó là không thể. Cuộc sống của anh, hơi thở của anh nó thuộc về cuộc đời mà nơi đó không bao giờ chị được sinh ra. Tình yêu với chị đâu cần minh chứng. Anh cũng không thể nghe thấy tiếng chị đang thét lên trong im lặng tưởng rất đỗi dịu dàng. Lồng ngực như đang muốn vỡ tung của chị vẫn ngày ngày ôm ấp bé Tũn mỗi khi ru nó ngủ.

- Chị sao thế? - Anh ngơ ngàng nhìn chị.

- Chào anh tôi về - Chị nói và bỏ đi rất nhanh.

- Khoan đã chị!

Anh bước theo mấy bước, đưa cho chị gói giấy nhỏ:

- Xin tặng chị chiếc khăn san để chị quàng mùa đông, mong chị đừng từ chối.

- Cảm ơn anh! - Chị cầm gói quà rung rung - Lần đầu tiên có người tặng quà tôi đấy.

- Nếu thế tôi là người có lỗi rồi.

- Anh đừng nói thế. Tôi sẽ rất thích món quà của anh.

- Chị đừng làm tôi nghĩ rằng mình giỏi nhé.

- Tôi về đây! Chúc anh ngủ ngon.

- Mong chị cũng vậy!

Anh đi theo ra đóng cổng. Đi được một đoạn, chị ngoái lại nhìn cánh cửa đen ngòm sau lưng, nước mắt trào ra.

Anh vào nhà sang ngay buồng con gái. Nó đang ôm chiếc gối dài, nửa gương mặt chìm lút trong chiếc gối màu hồng. Nhưng nét mặt lại cau có của đứa trẻ đang chờ nghe một chuyện gì đó không hài lòng. Một giấc ngủ mệt mỏi.

Anh ngồi xuống, khẽ vuốt tóc cho con. Đây là việc ngày xưa cô ấy thường làm. Hồi cô ấy mới mất, tối đến anh để bé Tũn ngủ cùng với mình, mỗi khi vuốt tóc cho con, anh lại bật khóc. Cô ấy ra đi khỏi cuộc đời anh nhanh như một cơn gió hoang tràn lướt qua, khiến anh xây xẩm mặt mày. Buổi sáng hôm ấy ngủ dậy, cô quàng tay qua người anh, ngón tay nhỏ nhắn xoa xoa hàm râu quai nón vừa cạo xong vẫn còn xanh rì thủ thi: "Hôm nay em sẽ đi thăm cái Vân. Nó vừa ốm dậy. Anh có đi với em không?". Anh thoái thác: "Hôm nay anh bận họp nhóm đề tài". Cô nhồm dậy, nhìn sâu vào mắt anh: "Nói thật đi, có đúng bận họp không?". Anh bật cười: "Em biết nghi ngờ từ bao giờ thế?". Cô ngả đầu xuống ngực anh: "Chẳng đại gì em đặt cả lòng tin vào anh. Em vẫn khôn như thế anh không biết à!". Cô nằm lặng im một lúc rất lâu, tay xoa xoa ngực anh hỏi: "Nhưng tại sao ngày ấy anh yêu em, chứ không phải là Vân. Vân nó rất yêu anh cơ mà?". Anh siết chặt cô vào ngực mình: "Sao mà hỏi ngược thế? Tại em không biết chinh phục anh hơn chứ sao". Cô chồm dậy, ngồi hẳn lên người anh, lấy tay chọc vào mạng sườn, nói: "Ai chinh phục ai, nói đi? Ai giả vờ ôm ru người ta đến nhà?". Bị chọc buồn, anh quăn quại xin, nhưng cô nhất định không buông tha. May mà bé Tũn nghe tiếng la hét rất to của anh, từ phòng ngủ của nó chạy sang, đứng trước cửa ngơ ngác hỏi: "Ơ, mẹ đánh ba à?". Anh được thễ, kêu lên: "Bé Tũn, cứu ba với!". Bé Tũn nhảy lên giường ôm lấy mẹ, kêu lên: "Mẹ không được bắt nạt ba. Con mách cô giáo đấy". Cô buông anh ra, đặt bé Tũn nằm giữa hai người. Bé Tũn kể cho hai người nghe giấc mơ đêm qua của nó. Nó thấy một người tóc tai rũ rượi mặc quần áo trắng toát, trên mình cài đầy kim băng đuổi nó. "Con sợ quá, muốn chạy mà không chạy được, con thét gọi mẹ nhưng chẳng thấy mẹ đâu". Cô hỏi đùa: "Sao con không gọi ba?". Nó bảo: "Lúc ấy con thấy ba đang đi với cô nào ấy. Con tức, con không gọi". Cô véo mũi anh: "Thấy chưa? Làm sao em tin anh nổi?". Anh ôm cả hai mẹ con và nói: "Nếu hai mẹ con cùng về một phe thì anh chịu thua rồi". Họ còn nằm như thế rất lâu mới rời khỏi giường. Lúc ở trong nhà tắm, anh hôn vào gáy cô, khẽ nói: "Em biết tại sao anh yêu em không? Em đàn bà hơn tất cả những người đàn bà khác". Cô quay lại níu cổ anh xuống, hôn vào trán anh, mắt nhắm mơ màng: "Bây giờ có chết em cũng mãn nguyện". Trước khi ra khỏi nhà, cô còn cổ hôn anh một lần nữa, thì thầm: "Chiều nay em sẽ chiêu đãi hai ba con một món ăn đặc biệt. Anh nhớ đón bé Tũn về sớm nhé". Anh nháy mắt trêu cô: "Trả công phải không?". Cô giơ ngón tay vẽ đe dọa: "Muốn ăn ngon hãy ngoan ngoãn đi", rồi dắt xe ra. Khoảng bốn giờ chiều, đang định rời bàn làm việc để đi đón bé Tũn thì có điện thoại. Giọng một người đàn ông xa lạ báo tin anh phải vào bệnh viện gấp. Tới nơi, cô vừa tắt thở sau một tai nạn xe máy. Anh không tin người đàn bà nằm như đang ngủ trên nệm ga trắng toát kia lại chính người đàn bà sáng nay vừa nằm dài âu yếm bên anh với một nụ cười rạng rỡ sau một giấc ngủ mãn nguyện. Màu trắng của chiếc nệm ga phủ hắt vào gương mặt anh, rồi từ từ chuyển thành màu máu bầm đỏ, đen kịt. Anh đổ vật xuống nền nhà. Lúc tỉnh dậy ngoài trời đã tối đen, xung quanh chẳng còn ai. Phải ngơ ngác mất một lúc anh mới hiểu điều gì đang xảy ra. Anh bật khóc. Một nữ bác sĩ già chạy vào, cầm lấy tay anh an ủi: "Anh cố bình tĩnh lại đi. Chuyện đã xảy ra không thể nào khác được". Bà ngồi bên anh rất lâu. Tới khuya anh mới nhớ đến bé Tũn, bèn nhờ người gọi điện hỏi. Thấy lâu không có bố mẹ đến đón, cô giáo đã đeo con bé về nhà, nhưng ở nhà cũng chẳng có ai nên đã đưa bé Tũn về nhà mình. Sau đó thuốc an thần ngấm, anh thiếp đi. Trong đám tang cô, anh không có nổi một giọt nước mắt. Anh biến thành một tảng băng câm lặng biết đi. Tảng băng ấy dường như không thể nung chảy, mặc dù bạn bè anh tìm mọi cách đốt nóng nó.

Có tiếng chuông điện thoại. Anh vội chạy sang phòng ngủ riêng. Anh tự xấu hổ với nhịp tim khác thường của mình.

- Chào anh! - Một giọng phụ nữ dịu dàng, nghe vừa quen, vừa lạ.

- Chào em!

- Anh không bận gì chứ?

- Không, anh vừa đi họp về, con gái anh đã đi ngủ - Anh dịu dàng đáp lại.

- Ngày mai gió mùa về đây, anh nhớ mặc ấm cho cháu trước khi đi nhà trẻ nhé. Cả anh nữa...
 - Cảm ơn em: Anh sẽ nhớ!
 - Những quyển truyện mà em giới thiệu anh đã đọc xong chưa?
 - Anh mới đọc được một nửa. Hay lắm!
 - Thật không? - Người đàn bà khẽ cười - Em chỉ sợ anh không thích.
 - Anh đọc và cố hình dung về em.
 - Hình dung về em như thế nào? - Giọng người đàn bà có vẻ hồi hộp.
 - Em là người đàn bà đa cảm, rất dịu dàng, em ưa thích những gì thanh cao. Và em rất đẹp, đúng không!
 - Thật thế ư? - Rất lâu người đàn bà mới thốt lên được câu hỏi ấy.
 - Anh không nói dối đâu. Đừng giận nếu anh nói rằng, anh dường như tìm thấy cái gì đó của âm áp xưa cũ của mẹ bé Tũn trong em.
 - Em cảm ơn anh về điều đó.
 - Nhưng này, tại sao chúng ta không gặp nhau nhỉ? Chúng ta quen nhau hơn hai tháng rồi, mà chỉ toàn nói chuyện qua điện thoại.
- Người đàn bà im lặng rất lâu. Anh cảm thấy như mình đã nói điều gì đó sơ suất khiến chị phật ý.
- Anh xin lỗi! Nếu em cảm thấy điều đó có gì vội vàng thì hãy khoan. Nhưng hàng tối đừng quên gọi điện cho anh.
 - Không phải thế đâu - Giọng người đàn bà ngân ngát - Anh sẽ thất vọng về em.
 - Sao lại thất vọng? Em nói gì lạ thế?
 - Em là người không bao giờ hài lòng về bản thân, vậy thì người khác sẽ khó chịu về em lắm.
- Thường thì người ta không hài lòng về những cái người ta có, nhưng với người khác lại là chuyện không dễ gì quên.
- Anh đừng an ủi em thế.
 - Buổi tối em thường làm gì trước khi đi ngủ? - Sợ người đàn bà buồn, anh đổi đề tài.
 - Em thích nghe nhạc. Nhưng chẳng khi nào được nghe.
 - Sao thế? Nhà em đông người lắm à?
 - Không, ngược lại em ở mỗi một mình.
 - Vậy điều gì cản trở em?
 - Em cảm thấy nó quá cao xa với mình. Âm nhạc chỉ để dành cho những người ở trên cao, chứ không phải

những kẻ ở dưới thấp như em.

- Sao em lại nghĩ như vậy? - Anh kêu lên - Anh không nghĩ em là người mặc cảm như thế đâu.

- Em là người đàn bà chỉ muốn mọi người không nhìn thấy mình, quên mình đi.

- Vậy sao em lại gọi điện cho anh?

Lặng im một lúc người đàn bà mới thờ dài nói.

- Em cũng không biết tại sao nữa. Nhưng em muốn được nói chuyện với anh hàng tối. Thế thôi.

- Anh rất muốn mời em một ngày nào đó tới nhà anh cùng nghe nhạc với hai cha con anh. Em nghĩ sao?

- Em sẽ rất sung sướng! - Giọng người đàn bà như lạc đi.

- Em khóc đấy à? - Giọng anh hỏi bỗng vô cùng dịu dàng.

- Em có khóc đâu... Thôi anh đi ngủ đi, muộn rồi. Anh nhớ là ngày mai có gió mùa đông bắc. Gió mùa thường kèm theo mưa, nên khi đi làm anh nhớ mang theo áo mưa nhé.

- Cảm ơn em! Chúc em ngủ ngon! Chào em!

- Chúc anh ngủ ngon!

Anh đặt máy xuống, khẽ mỉm cười. Anh bỗng cảm thấy một niềm dịu dàng tràn ngập trong căn phòng ngủ trống trải của mình. Anh tắt đèn và chui vào chăn.